

Cristina Dinu

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DINU, CRISTINA

**Despre a fi nimic pentru a putea fi totul : o altfel de biografie
dintr-o tristă Românie / Cristina Dinu. - București : Eikon, 2020**
ISBN 978-606-49-0296-2

821.135.1

Copertă: Sasha Segal

DTP: Mihaiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Despre a fi nimic pentru a putea fi totul

*O altfel de autobiografie
dintr-o tristă Românie*

EIKON

București, 2020

CUPRINS

Introducere	9
Eroii și modelele vietii mele	11
Nea Florin	13
Dinu Ștefan	14
Mihai Ioan Dan Mihăescu	16
M	18
Vali Albu	20
Cătălin Paul Popescu	22
Rodica Ciobotaru	24
Bumbu Ionuț	26
Dan Iliescu	28
Dănuț Șarpe	31
Iamandi Cristian	34
Mihai Ciurescu	36
Antipa Cristian	38
Lucian Mihăescu	41
Georgică și George	43
Bogdan Moruț	44
Lumea moto	45
Cum a apărut această carte	58
Îmi place viața, dar a trăi e greu	65
Înțelegerea motivelor pentru care se întâmplă și ni se întâmplă anumite lucruri	69
Încrederea și siguranța	71
Trăind paradoxul românesc	85
Îmi doresc pentru România familii și educație	91
Unde-s cavalerii? Unde-i demnitatea? Cine a furat respectul?	103
Sistemul ne îmbolnăvește sistematic	107

Respect pentru gripele de sezon	124
Medicina e gripată	124
Munca brățără de aur	136
Cei competenți în mai multe domenii deranjează cumplit și înfricoșează	144
Zona de confort	149
Prioritățile se pun în ordine, nu în vise	151
Un pic mai mult efort și niscaiva responsabilitate	156
Selecția naturală are legile ei	162
Pedeapsa nu-i reeduare	166
Țara are nevoie de eroi ai adevărului și corectitudinii	169
Nu suntem copaci	185
Influența extraordinară a mediului	187
Facerea de bine	198
Mărul stricat distrugе proviziile	209
În România detașarea e o virtute	228
Pierderea creează loc pentru căștig	233
23 de ani de existență și 9 ani de viață	256
Locul care a făcut omul	256
Lecțiile tinereții	274
Epoca pisicilor	353
O tristă Românie	360

Motto

*Îmi asum ceea ce am spus,
nu și ceea ce ai înțeles tu.*

INTRODUCERE

Viața este o curvă frumoasă pe care, de-a lungul timpului, poți ajunge să o apreciezi pentru că îți-o trage în toate modurile. Poți ajunge să o înțelegi și să-i anticipezi momentele „romantice”, dar trebuie să fii extrem de bolnav să o acceptă resemnat. Ura, invidia, dezastrul, neprevăzutul, greul, nedreptatea, pierderea sunt o siguranță în viața omului, pe când iubirea, aprecierea, rezistența, anticiparea, binele, corectitudinea sunt ceva atât de obscur și nesigur, încât am inventat miliarde de zei și de magii pentru a le obține.

Aveam acum discursurile motivaționale care ne spun că fericirea este în noi, că putem manipula viață și timpul, că avem orice ne putem dori și, cu toate acestea, umanitatea insistă să ignore și să se chinuie în durere. Sau poate aceste discursuri motivaționale sunt, pur și simplu, o nouă formă de... zeu, una *new age*.

Personal sunt adepta filosofiei lui Jordan Peterson. Viața e cumplită, nedreaptă, iar oamenii sunt extrem de răi la bază, motiv pentru care este un miracol că am reușit să evoluăm într-o societate cu reguli și norme. Pentru a putea trăi, fiecare om trebuie să își găsească, să preia sau să accepte de-a gata un sens. Jordan Peterson subliniază în discursurile lui catastrofele emoționale din viața omului și face apel la adoptarea unei discipline în urmărirea unui scop pentru a „putea îndura viață”. Ori, cum spune domnul Șarpe Dănuț: „Ca să ai pentru ce trăi trebuie să ai pentru ce muri!”. Iar domnul Dan Iliescu îmi tot repetă că nu voi găsi fericirea, până ce nu îmi voi găsi liniștea.

Dar noi trăim în România, iar această țară, în spatele bâlciiului, este plină de tristețe. România este tărâmul *Mioriței* și insistă să nu se dezmintă, este piciorul de Rai unde *Vitoria Lipan* își duce traiul urmând un sistem superstițios, iar luptele se poartă acompaniate de o muzică mai mult depresivă decât victorioasă.

Pe aceste frumoase plăzieri, oamenii și-au sacrificat tot pentru pământ, precum *Ion* care a sfârșit căutând mereu avereia, în ciuda miracolului vieții. Aici, printre munți și văi, *Întunecare* a fost simbolul

Res marginalizării valorilor ce au dus la binele multora, iar *Aurul Negru* graba pentru tunurile prezente în defavoarea viitorului.

Țara lui Caragiale mândră de ineptiile ei, cu oameni băscălioși și mereu la zi cu ultimele *trenduri* ale altora, vociferând despre toate lucrurile ce merg prost, dar evitând precum Moromete să-și plătească obligațiile. Țara în care românii uită zi de zi niște versuri deosebite: „De rupi din codru o rămurea/ Ce-i pasă codrului de ea?/ Ce-i pasă unei lumi întregi/ De moartea mea”. (Moartea lui Fulger de George Coșbuc)

Românii seamănă cu întreaga umanitate. Uită că sunt muritori, că totul este efemer și că, în fond, mai nimic nu face cât prețul unei vieți.

În această perioadă de internet și mediul online, în care conținutul

de informații aruncat de populație în mediul *online* este majoritar la extreame. Partea de jos e plină de proști și

Caragiale care nu mai fac cizme, ci își arată apogeul cretinismului, iar partea de sus, de cei care încearcă să răspândească idei. E la liber pentru toți și la un click distanță.

În acest minunat mediu virtual am dat peste o sumedenie de

povesti de viață și de afaceri. Spre imensa mea dezamăgire, un singur

individ, Tai Lopez, a menționat importanța pe care o au oamenii

apropiați în evoluția unui individ. La toți ceilalți apărea mențiunea

oamenilor care au influență negativă sau a modelelor de neatis, aflate

sus pe scena vieții.

După ce i-am ascultat o mare parte din cursuri, mi-am amintit de

Krishnamurti cu a lui carte, *Eliberarea de cunoscut*, și m-am gândit cât

se poate de sincer la întrebarea „Cine sunt eu?”. Mai mult amuzată,

EROII ȘI MODELELE VIEȚII MELE

Träiesc în acea perioadă a epocii internetului, în care conținutul de informații aruncate de populație în mediul *online* este majoritar la extreame. Partea de jos e plină de proști și

Caragiale care nu mai fac cizme, ci își arată apogeul cretinismului, iar partea de sus, de cei care încearcă să răspândească idei. E la liber pentru toți și la un click distanță.

În acest minunat mediu virtual am dat peste o sumedenie de

povesti de viață și de afaceri. Spre imensa meadezamăgire, un singur

individ, Tai Lopez, a menționat importanța pe care o au oamenii

apropiați în evoluția unui individ. La toți ceilalți apărea mențiunea

oamenilor care au influență negativă sau a modelelor de neatis, aflate

sus pe scena vieții.

După ce i-am ascultat o mare parte din cursuri, mi-am amintit de

Krishnamurti cu a lui carte, *Eliberarea de cunoscut*, și m-am gândit cât

se poate de sincer la întrebarea „Cine sunt eu?”. Mai mult amuzată,

am crezut că sunt un sac de celule având conștiință de sine, dar, de fapt, nici asta nu sunt, pentru că întregul meu corp este o asamblare temporară de atomi care se va modifica și se va integra în alte forme după moartea mea. Poate sunt doar conștiință de sine. În final, nu sunt nimic din ceea ce fac și gândesc.

Gândurile mele sunt un produs al informațiilor acumulate. Caracterul meu este un produs al mediului înconjurător. Faptele mele sunt un produs al gândurilor și caracterului. Dar EU nu sunt nici una din acestea. E o întrebare cu care încă mă joc și datorită căreia, momentan, nu am dat buzna în raftul filosofilor, deoarece vreau să văd la ce rezultate ajung neinfluențată.

„Ce sunt eu în această lume ca reprezentare?”, se întreabă Schopenhauer. „Sunt subiectul care diferă de toate obiectele observate, inclusiv de acel obiect pe care îl numesc trupul meu. Eu par a fi un heruvim înaripat lipsit de trup, lumea aparținându-mi ca ceva străin”.

Când am mai discutat despre meseria mea de fierar, care a început ca intermediar și a evoluat în restaurator de obiecte de artă și cult din metal, iar acum este în stadiul de restaurator și creator de artă din metal, n-am acceptat laudele referitoare la reușita de a ridica un atelier din nimic și de a învăța o meserie fără școală, deoarece nu eu am făcut asta!

Eu doar am fost acolo în momentul și locul potrivit, în preajma oamenilor potriviti, să acumulez informații și să le aplic! Poate singura mea faptă lăudabilă este că am vrut să învăț, dar făcând asta din disperare, nu mai văd motivul aprecierii. Nici măcar disperarea cu care am trăit și m-am luptat să supraviețuiesc nu mi-au zămislit eul, rezultând doar un produs al întâmplărilor exterioare care m-au pus în anumite situații.

Atunci când reușesc să mă detașez și să văd lucid aceste realități, tot șirul evenimentelor devine o evidentă școală. Când sunt prinsă în umanitatea mea mă macin, mă consum și ratez să învăț. Pentru a vă putea vorbi despre evenimentele vieții mele și despre cum un copil din România, rupt de realitatea curentă, a ajuns o femeie capabilă, pe picioarele ei, a urmat școli, a ridicat un atelier și împrăștie povești din metal în lume, trebuie întâi să vă vorbesc despre cei care m-au cizelat, m-au finisat și m-au făcut om.

Nu m-am autoeducat, nu m-am creat și am realizat că nu există drumul americanesc *Self Made*. Am fost modelată de cei din jurul meu și de evenimentele prin care am trecut. Aș vrea să menționez că, în paginile ce vor urma, oamenii de caracter sunt numiți cu numele lor real pentru a-i face cunoștuții lumii. Le-am cerut acordul în vederea acestui lucru. Cei care nu mi l-au dat sau cu care nu am apucat să iau legătura înainte de publicare au doar inițialele numelui.

Acum, încă de la începutul cărții, vreau să vă fac cunoștință cu niște nume mari, oameni care nu sunt vedete la televizor, nu joacă în filme și nici nu dau moda în materie de țoale și șlapi. Ei sunt doar niște simpli mari eroi ai societății despre care nimeni nu știe, dar datorită căror bunătatea, susținerea și binele se răspândește în lume.

Unii dintre ei nu mai sunt printre noi, dar asta nu-i face mai puțin eroi și nu șterge binele ce l-au lăsat în urma lor.

Ordinea în care îi prezint nu are nici o noimă. L-am trecut în ordinea în care mi i-am notat într-o zi în agenda pentru a ști tot timpul care sunt primii oameni pe care să-i răsplătesc atunci când voi avea posibilitatea.

Despre a fi nimic pentru a putea fi totul

NEA FLORIN

Să-i fie țărâna ușoară!

Un alcoolic de cursă lungă. A lucrat ca electrician la institutul ICERP din Ploiești. L-am prins în viață când am avut atelierul acolo, în 2016, și a fost găsit mort în casă cu câteva luni înainte să plec.

Acest omulet, în ciuda slăbiciunii pentru alcool, avea un suflet de aur. Dacă nu îl omora alcoolul, l-ar fi omorât singurătatea. Nu l-am invadat cu întrebări, dar din ce-mi mai spunea în trecere, am concluzionat că soția l-a părăsit, iar băiatul nu mai trecea pe la el. A prins drag de mine pentru că îi vorbeam cu respect, îi ofeream cafea și-l ascultam. Mă admira pentru că munceam ca o drogată, iar mie îmi era milă de el pentru că răspândea un aer de pustiu și singurătate.

Orice treabă aș fi făcut sau oricât de obosită aș fi fost, când băga capul pe ușă să mă salute, îl trăgeam cu forța la o cafea. Iarna stăteam lângă sobă, să se mai încălzească la trup și la suflet.

Râdea mereu, făcea glume și evita să vorbească despre el. Râdea cu ochi trăși. În timp, am văzut că mergea la orice muncă cu colegi sau cunoșcuți de-a săi pentru a mai face un ban. Avea vreo 60 de ani și tremura din toate balamalele din cauza alcoolului. Cu toate acestea, l-am găsit prin tot felul de șantiere la spart betoane, dărâmat pereti sau tras conducte.

Muncea!

În ultima perioadă a vieții lui, își făcuse obiceiul să vină pe la mine cu ceva agățat de mâna. Ba o scândură pentru foc, ba discuri pentru polizorul unghiular, ba un butoi cu sticle, chiar și cu fiare diverse. Era modul lui de a-mi plăti minutele în care îl ascultam, timpul petrecut departe de cei ce-l luau peste picior, îl jigneau sau îl desconsiderau. L-am văzut și în momente de beție cruntă și am vorbit cu persoane care-l știau de zeci de ani. Nu jignea niciodată, nu era prost la beție și nu deranja.

Un om simplu, cu un viciu, dar care încerca să ajute și să contribuie cu ceva. Nu știi dacă a făcut ceva mareț de-a lungul vieții și poate să pară cel mai banal din lista acestui capitol, dar nu puteam să nu îl pomeneșc pentru că era un om capabil să întindă o mâna când cineva

Resavea nevoie de ajutor. Așa l-am văzut în afara porților institutului și în interiorul atelierului meu.

Nea Florin care a rămas în mintea mea cu o replică de pomină: „Cristino, ai o mâna ca de popă!”, referindu-se la un moment în care m-a chemat pe un sănzier să-mi iau niște rulmenți, iar eu, dintr-o mișcare, am golit jumătate de dulap într-un rucsac pe care l-au ridicat trei oameni.

Îi plăcea motanul pe care îl aveam la acea vreme, Eon, care îl adora la rândul lui pe bătrân. Nu-i spunea Eon, ci Teroristul. A fost singurul om, în afară de mine, de care măța s-a atașat teribil. Îl urma prin tot institutul și venea când îl striga. Lumea spune că pisicile nu răspund la nume. Ale mele au răspuns tot timpul, iar Eon știa că îl cheamă și *Teroristule*.

DINU ȘTEFAN

Să-i fie tărâna ușoară! Tatăl meu! Despre ce s-a întâmplat cu el veți afla mai târziu în carte. Momentan vreau să vă vorbesc nu despre tatăl meu, care a avut defectele lui, ci despre omul Dinu Ștefan.

Mergând pe pașii lui, mai mult fără voia mea, după moartea lui, l-am cunoscut mai bine din poveștile altora. Știam căți muncitori a ținut din milă pentru că aveau probleme acasă sau probleme financiare, deși îl furau, nu munceau, nu-și făceau treaba, iar la final l-au amenințat. De asemenea, l-am văzut de multe ori implicându-se în fel și fel de acțiuni caritabile, de la donat bani pentru cazuri despre care se asigura că sunt reale, până la a ajuta diversi să-și rezolve problemele sau să-și găsească joburi, lucrări, contracte. Pe unde îl duceau pașii încerca să dezghețe atmosfera și să facă oamenii să râdă. De la el am moștenit obiceiul de a căuta să fac vânzătorii și casierii să râdă sau măcar să zâmbească. A lăsat în urma lui oameni care-i mulțumesc și azi pentru locurile unde sunt, pentru joburi și afaceri sau alte ajutoare.

S-a ridicat singur, pe forțele lui în tot ce a făcut în viață și, probabil, a avut oamenii lui minunați care l-au ajutat în momente cheie,

Despre a fi nimic pentru a putea fi totul

făcându-l să ducă mai departe tradiția. Tot ce făcea, făcea cu simț de răspundere și încerca să dea tot ce-i mai bun din el. Era o enciclopedie mergătoare. Și azi, la 9 ani după moartea lui, am momente când îmi vine să-l sun să-mi spună ce înseamnă vreun cuvânt sau unde găsesc o informație. Avea o memorie fotografică genială și o enorm de vastă cultură generală. Deși spunea adesea că „omul care știe de toate nu face nimic” era multilateral dezvoltat și știa din orice domeniu câte ceva. Era o placere să stai la taifas cu el. Am văzut asta la toți oamenii cu care interacționa, indiferent de poziția lor socială.

Este viu în amintirea celor apropiati lui și am auzit în drumul meu numai cuvinte de laudă la adresa lui. Dar, desigur, am întâlnit și oameni care i-au tăvălit amintirea prin mocirlă. Cunoscându-i mai bine, am înțeles ce invidii și ce frustrări i-au făcut să fie mărlani. Și da, există și oameni care ar trebui să-i mulțumească pentru tot ajutorul primit, dar care, roși pe dinăuntru de mizeria lor, nu mai au mecanismele necesare conștiinței.

Pentru liniștea celor ce cred că a lăsat averi în urma lui, transmit cu acest prilej că tot ce a lăsat sunt oamenii ce au crescut datorită lui și lucrările făcute în 18 ani de activitate prin firma proprie S.C. Scorpion EXIM S.R.L., plus, anterior, în anii lucați la Automecanica și la Uzina Mecanică.

Averea lăsată în urmă e în cenaclurile de epigrame pe care le organiza la fabrică, în concursurile de șah și în hârtiile cu mărturii ce i-au fost băgâte sub nas pentru a fi semnate și le-a rupt refuzând, cu tot riscul implicat, să facă rău cuiva. Mi-a povestit de câteva ori că nopti și zile a așteptat terorizat prețul curajului.

Eu i-am tăiat atelierul când murea și am dus tot, tot la fier vechi pentru a acoperi datorii. Averi, terenuri și case au dispărut încercând să plătească salarii și să țină firma. Casa în care stăteam a rămas pe numele fratelui meu, să continue să-i plătească ratele. Nouă, familiei, ne-a lăsat datorii și un imens gol pe care nu-l va umple nimeni și nimic niciodată.

Lumii a lăsat nenumărate fapte bune, amintiri, resurse, idei și vieți salvate. Eroul Dinu Ștefan rămâne în mine legat de o amintire, când am fost spitalizată la Sfântul Pantelimon, în București, în urma unui accident.

În salon cu mine era o bătrână cu artrită și artroză la genunchi și cu niște dureri pe care și le plângea în batistă, ca să nu deranjeze. Avea 150 lei la ea, toți banii săi. Tata era în salon cu mine, când a venit asistentul să-i spună bătrânei că va trebui să plece fiindcă ține patul ocupat. „Mamaie, fără 300 de lei la anestezist, 500 la medic și ceva pe la asistente nu te operează nimeni. Înțelege!”.

Tata nu s-a înfuriat. După ce a ținut prin spitale toți bătrâni familiiei, angajați, cunoscuți, străini și copiii săi împiedicați, era mult prea obișnuit cu atitudinea din spitale. După plecarea asistentului s-a ridicat, a mers la patul bătrânei, i-a pus banii în mână și nu a lăsat-o să-i zică ceva, s-a ridicat și a plecat.

Genul astă de om era tata. Astea sunt averile pe care le-a lăsat lumii!

MIHAI IOAN DAN MIHĂESCU

Patronul firmei S.C. Teona Prodimpex S.R.L. (www.clopote-candelabre.ro), cu o respectabilă vîrstă de 84 de ani, care încă lucrează, plătește taxe, salarii, citește, învață și continuă, în stilu-i caracteristic, să se ruineze prin fapte bune. Fost director la Neferal, ulterior un mare nume apărut în presă și media, pentru talentele neegalate în turnarea pieselor de mari dimensiuni, în special a clopotelor bisericesti.

L-am cunoscut în 2012, când m-a ajutat cu turnarea unor piese pentru candelabrele de la Biserica Albă din București. Un om care a dat de muncă la zeci de oameni și i-a învățat meserie.

A ținut în atelierul său, ca angajați, o întreagă familie și i-a ajutat până la punctul în care îi lăsa să negocieze ei prețul pentru finisarea pieselor în atelierul lui, cu sculele și consumabilele lui, fără să le ceară ceva. Nu-mi ajunge un roman să vă povestesc câte lucrări a făcut gratis, unele din dorință de a ajuta și altele pentru că oamenii au profitat de bunătatea lui și nu i-au mai plătit. Are o listă întreagă cu fețe bisericesti care l-au țepuit.

A ținut firma și salariile din pensia lui și a soției. Acum soția, mult prea iubita lui companioană, s-a stins din cauza unor cumplite

Despre a fi nimic pentru a putea fi totul

probleme de sănătate. Dânsul continuă să țină firma, tot în pierdere și în lipsă de oameni dornici de muncă.

Băiatul dânsului are și el probleme de sănătate și de bunătate, trecând prin multiple situații în care a fost fraierit cu banii. Când aud oamenii din jur vătându-se că toți sunt răi, haini și urmărendu-și doar propriile interese, mă gândesc la oamenii ăștia care au sărit, au dat, și au luat de la gură și au fost falimentați majoritar de „văicăreți” d-ăștia. Acești îndurerăți de soarta lumii haine au fost primii care au sfășiat cu sete și ură din cei buni și dănci.

Într-o zi domnul Mihăescu mi-a pus 1000 de euro în mână să nu închid atelierul. Nu mai puteam. Eram nemâncată de prea multe luni. Dormeam într-o căbănuță construită de mine în curtea atelierului dintr-un service auto. Voiam să dau foc la nemicul ce-l aveam și să mă duc unde-oi vedea cu ochii. Nu i-am povestit nimic. Doar i-am spus că nu mai pot și nu mai văd sensul, prin urmare, aş pune capăt.

S-a dus în casă, a venit și mi-a pus în mână banii, apoi m-a dat pe poartă afară, cu o singură rugămintă: „Dacă nu voi mai fi în viață când vei putea să mi-i înapoiezi, dă-i, te rog, băiatului meu”. Mi-a pus banii în mână într-o perioadă în care era în imensă pierdere cu firma după niște șepe, soția îi era la pat paralizată, iar băiatul tocmai fusese înșelat de o firmă de construcții. Era, cred, a cincea oară când îl văzusem în viața asta, fiind pentru el doar o necunoscută.

În tot acel dezastru, domnul Mihăescu era așa cum l-am cunoscut mereu, senin și împăcat. Mereu l-am văzut că-si duce crucea liniștit, de parcă aşa e normal să fie. Uitându-mă la dânsul, sunt aproape convinsă că, în niciun moment al vieții, nu a urlat spre cer, întrebând zeitățile cât timp mai au de gând să-și bată joc de bietul său suflet, ci a plecat capul spre pământ, mulțumindu-i lui Dumnezeu că-l consideră suficient de demn să-i dea toate greutățile.

Am uitat să menționez că are curtea, casa și atelierul pline de câini și pisici (zeci de exemplare) salvați de pe stradă, pe care îi îngrijeste din tot nemicul său.

I-am înapoiat banii, i-am dat în plus când am mai luat ceva, m-am luptat să găsească lucrări să-i dau de muncă, dar nu s-au mai legat. N-am cu ce să-l ajut. Nu știu unde să-i găsească angajați pentru că într-o turnătorie munca e grea, murdară și, în același timp, delicată... în țara asta și

Reprezentarea de serviciu vrea *job* de director la birou. Domnul Mihăescu a lăsat și încă lasă în urma sa vorbe calde, seninătate, ajutor de tot soiul, inclusiv finanțier, lucrări minunate, înțelepciune și smerenie. Nu apare la televizor ca model demn de urmat, nu vin copii la dânsul la orele de școală altfel, nu există școli de meserii care să-i trimită învățătorii și nu-i dedică nimeni nici o odă pentru faptele sale bune.

E un nimeni de pe o străduță îngustă, ascunsă într-o mare metropolă, un nimeni public și, totuși, este totul în viețile unora și este totul în ce înseamnă modul frumos de a-ți trăi viața și a-ți forma caracterul.

Este unul din eroii anonimi ai societății!

M.

Un angajat la Cablul Românesc S.A. din Ploiești pe care l-am cunoscut în decembrie 2017.

Bătrânel mic, simpatic, respectuos și bland. Când mă gândesc la dânsul, mi-l amintesc în ziua când trailerele turcești părăseau fabrica cu utilajele cumpărate la preț de fier vechi.

Aveam atelierul acolo în acea perioadă. M-am întâlnit cu dânsul în fabrică și l-am văzut trist, abătut. Mint. L-am văzut strivit de trailerele care-i treceau prin față părăsind fabrica.

L-am întrebat cum se simte. I-au dat lacrimile! „Mă doare! Mă doare aici, în mine, sufletul! Cristina, lucrez aici de când am ieșit de pe bâncile școlii. Cunosc fiecare milimetru din fabrica asta. Am fost aici când era forfotă de oameni și se producea la foc continuu. Am participat la construcția unora dintre utilaje. Măi, faceam aici, pe loc, utilaje speciale pentru producții personalizate, în funcție de nevoile clientilor. Am construit utilajele pe care ăștia le-au scos din pământ, cu grija, după ce le-au luat ca fier vechi. Toate funcționează! Se distrugе tot!”

În altă zi de salarior, era afară, trist, că fusese furat de contabilă cu 50 de lei. Nu a vrut să facă scandal. Era sub demnitatea lui să facă tămbălău-

Despre a fi nimic pentru a putea fi totul

pentru banii muncii. Știa cât de mult fură contabilă cu acordul ălor mari. Știa că ea își făcea contabilitatea de la blocurile pe care le avea în grija pe curentul și consumabilele fabricii, în timp ce treaba i-o făcea alt angajat al fabricii. Fura femeia aia de la toți, până și de la chiriași și paznici. Evapora până și scule de inventar. Nimeni nu-i făcea nimic. Doar eu am luat foc de mai multe ori și am sunat la București pentru nedreptățile ei... am aflat astfel că avea susținerea în mizerii de mai sus, iar eu am devenit o paria, fiind prădătă la plecare de banii dați garanție.

Bătrânelul acesta a ajuns și dânsul o victimă a mizeriei ei. O ajuta, îi îndeplinește cerințele, îi făcea treaba cu bun simț și implicare, când ar fi putut să-și pună palma în fund, să iasă la pensie și să nu fie acolo, să trăiască măcelul sufletesc al utilajelor plecând pentru totdeauna pe meleaguri străine. Nu a vrut să iasă la pensie pentru că era nevoie de dânsul. Era printre ultimii care știa rostul lucrurilor și ajutorul îi era neprețuit.

Acasă are o soție bolnavă, care e pensionată și pentru un bănuț, pentru o pâine face niște ornamente mici cu floricele și sticle pe care abia le vinde la prețuri mizerabile. Cu toată situația dânsului nu a făcut scandal, nu a urlat, nu a ieșit la pensie. A închis în sine, resemnat și cu amărăciune, nedreptatea.

Pentru mine M. este un erou. Un erou al celor care refuză să părăsească corabia și își asumă răspunderea de a lupta până la final, îndeplinindu-și sarcinile. Un erou care duce această bătălie tăcut, închizând în sine greul și răspândind în jurul dânsului vorbe bune, zâmbete și căldură.

Nu am vorbit mult cu dânsul și nici nu ne-am văzut de multe ori, dar mi-au rămas în minte chipul bland și vorbele calme prin care îmi spunea „Nu merită să te superi”, „Nu merită să te luptă cu oamenii răi, haini precum contabilă! Are viață grija să aducă dreptatea!”.

Și o aduce! Domnul M. merge în fiecare seară acasă la o soție zâmbitoare, caldă și iubitoare! La o nepoțică minunată, o nestemată zglobie. Ele sunt bogăția și liniștea lui și apropierea după care mulți Tânjam. Apropiații îi sunt alături și îi doresc binele. Eu, o străină, îl am mereu în minte, dorindu-i sănătate și liniște.

Contabilă stă în birou să consume de la alții, merge acasă la un bărbat care o disprețuiește și, din când în când, refac crucea la